

Sygn. akt IV U 760/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2015r. w S.

odwołania Z. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 19 maja 2014 r. Nr (...)

w sprawie Z. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do odsetek

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 760/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 maja 2014 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych odmówił Z. L. prawa do odsetek od kwoty wyrównania emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 11 lutego 2014 r., który wpłynął do organu rentowego 06.03.2014 r., wydał w dniu 7 kwietnia 2014 r. decyzję wykonując wyrok z dnia 11 lutego 2014 r. tj. przyznał i wypłacił ubezpieczonemu emeryturę od dnia 12.04.2011 r. Powyższe powoduje, że decyzja z dnia 7 kwietnia 2014 r. została wydana zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego wniósł ubezpieczony Z. L. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wypłaty odsetek ustawowych od kwoty wyrównania świadczenia emerytalnego od dnia 4 listopada 2011 r. do wypłaty należności, wynikającej z decyzji z dnia 7 kwietnia 2014 r. oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że organ rentowy dysponował wszystkimi niezbędnymi dokumentami umożliwiającymi mu wydanie prawidłowej decyzji oraz,

że załączone przez niego dokumenty dawały podstawy do przyznania mu prawa do emerytury w obniżonym wieku na etapie przed (...) Oddział w S. (odwołanie k.1-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k. 6-9).

Sąd ustalił, co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 4 maja 2011 roku odmówił Z. L. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) stwierdzając, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wniósł Z. L. domagając się jej zmiany i ustalenia prawa do emerytury. Podnosił, że okres pracy od dnia 15 lutego 1985 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku został uznany na mocy wyroku Sądu Rejonowego w S. za pracę w warunkach szczególnych, a zakres jego obowiązków wykonywanych w poprzednim okresie od dnia 26 kwietnia 1977 roku do dnia 14 lutego 1985 roku pokrywał się z obowiązkami wykonywanymi w Przedsiębiorstwie (...).

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił Z. L. prawo do emerytury od dnia 12 kwietnia 2011 roku oraz zasądził na rzecz wnioskodawcy od organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca Z. L., urodzony w dniu (...), wnioskiem złożonym w dniu 22 kwietnia 2011 roku domagał się przyznania emerytury. Na podstawie przedstawionych przez wnioskodawcę dokumentów organ rentowy uznał za udowodnione 27 lat, 8 miesięcy i 27 dni okresów ubezpieczenia oraz 13 lat, 2 miesiące i 3 dni pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca od dnia 26 kwietnia 1977 roku do dnia 14 lutego 1985 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. na stanowisku mechanika do spraw sprzętu. Następnie na zasadzie porozumienia pomiędzy PGK w S. a Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. od dnia 15 lutego 1985 roku ubezpieczony rozpoczął pracę w przedmiotowej spółce, gdzie pracował do dnia 25 maja 2010r. W (...) wnioskodawca pracował na stanowisku mechanika maszyn i urządzeń, ślusarza mechanika, mechanika warsztatowego, mechanika samochodowego, mechanika naprawy pojazdów oraz robotnika magazynowego. Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 31 marca 2010 roku praca od dnia 15 lutego 1985 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku została uznana za pracę w warunkach szczególnych (sygn. akt IV P 90/10). Zakres obowiązków wykonywanych w (...) sp. z o.o. przez ubezpieczonego był taki sam jak w PGK w S.. Mimo to organ rentowy nie zaliczył Z. L. pracy w PGK jako pracy w warunkach szczególnych.

W oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy oraz akta osobowe ubezpieczonego i akta rentowe Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca w latach 1977 - 1985 pracował w (...), które były jednym z oddziałów PGK. Pracował w warsztacie, gdzie naprawiał sprzęt, spawał i wykonywał inne czynności związane z naprawą. Kiedy było mało mechaników, to sam musiał sobie przygotować naprawiany sprzęt do spawania. Głównym jego zajęciem była naprawa urządzeń, a w to wchodziło również spawanie. Zdarzało się, że jeździł w nocy spawać wodociągi, jeśli była awaria. Od początku zatrudnienia wykonywał te same prace, co po 1985 roku. W 1985 roku zmieniła się struktura organizacyjna przedsiębiorstwa, natomiast stanowisko pracy jak i zakres powierzonych czynności pozostały bez zmian.

Sąd rodzaj wykonywanej pracy przez wnioskodawcę zliczył do kategorii prac wykonywanych w warunkach szczególnych w rozumieniu powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wykaz A dział XIV prace różne: poz. 12 tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, poz. 14 tj. prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych oraz poz. 16 tj.

prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Łączny okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wyniósł ponad 21 lat.

W takiej sytuacji Sąd Okręgowy przyjął, że skoro wnioskodawca udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz 25 lat ogólnego stażu ubezpieczeniowego, to spełnił przesłanki niezbędne do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Od tego wyroku apelację wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., zaskarżając wyrok w całości.

Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z dnia 19 stycznia 2012 roku zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

Sąd II instancji stwierdził, że Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał, że spór sprowadza się wyłącznie do ustalenia okoliczności, czy w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S. od 26 kwietnia 1977 roku do 14 lutego 1985 roku wnioskodawca wykonywał pracę tożsamą ze stanowiskami wymienionymi w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. w S. i obejmującym okres od 15 lutego 1985 roku do 25 maja 2010 roku.

Zakwestionował Sąd Apelacyjny zasadność wystawienia, w dniu 29 kwietnia 2010 roku przez pracodawcę Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. w S., świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, które zostało wydane w wykonaniu wyroku Sądu Rejonowego w S.z dnia 31 marca 2010 roku w sprawie IV (...). Wyrokiem tym Sąd Rejonowy rozpoznając powództwo Z. L. przeciwko Przedsiębiorstwu (...) Spółka z o.o. w S. o ustalenie istnienia pracy w warunkach szczególnych ustalił, że powód Z. L. w okresie od 15 lutego 1985 roku do 31 grudnia 2005 roku wykonywał u pozwanego pracę w warunkach szczególnych jako spawacz, ślusarz i ślusarz-mechanik.

Zauważył Sąd Apelacyjny, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego pracownik nie ma interesu prawnego w dochodzeniu przed sądem pracy ustalenia zatrudnienia go w szczególnych warunkach, skoro okoliczność ta ma być przedmiotem samodzielnych ustaleń organu rentowego.

Analizując treść wyroku Sądu Rejonowego, Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie ma on mocy wiążącej przy ocenie stanu faktycznego i prawnego w sprawie niniejszej. Porównując wystawione przez pracodawcę świadectwo pracy w szczególnych warunkach oraz dokumenty znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy dotyczące zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk w czasie zatrudnienia od 15 lutego 1985 roku do 25 maja 2010 roku stwierdził Sąd Apelacyjny, że świadectwo to jest sprzeczne ze świadectwem pracy z dnia 25 maja 2010 roku, a stanowiska w nim wymienione nie odpowiadają faktycznemu zatrudnieniu wnioskodawcy w tym okresie i zajmowanym przez niego stanowiskom.

Zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny, że prace wykonywane na stanowiskach wymienionych w aktach osobowych nie są ujęte w wykazie A jako praca w warunkach szczególnych. Z treści wszystkich zakresów czynności i angaży Sąd II instancji wyprowadził wniosek, że wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę wymienioną w angażach – mechanika maszyn i urządzeń, ślusarza mechanika, mechanika warsztatowego i mechanika samochodowego.

Jako ślusarz mechanik i brygadzysta miał obowiązek organizować pracę dla pracowników Warsztatu Mechanicznego, wykonywać remonty i nadzór nad remontami bieżącymi i kapitalnymi maszyn i urządzeń, wykonywać prace ślusarskie i mechaniczne, wymieniać agregaty pompowe na obiektach ujęć wody, a do jego obowiązków jako mechanika samochodowego należało wykonywanie napraw i remontów środków transportowo-sprzętowych przedsiębiorstwa. W dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych nie ma żadnych danych dotyczących pracy wymienionej w świadectwie pracy z dnia 29 kwietnia 2010 roku: spawacza elektrycznego, monterą przy próbach aparatury paliwowej silników spalinowych i pracach przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, mechanika zatrudnionego wyłącznie w kanałach remontowych.

Oceniając zakwalifikowany przez Sąd Okręgowy okres pracy do prac świadczonych w szczególnych warunkach, Sąd Apelacyjny podkreślił, że zeznania świadków wskazują na wykonywanie przez wnioskodawcę, będącego mechanikiem,

różnych czynności związanych z naprawą pojazdów mechanicznych, należących do zakładu pracy, a także prac ślusarskich i mechanicznych w warsztacie zgodnie z aktualnymi potrzebami oraz prac przy usuwaniu awarii wodociągów.

Zapewne w razie potrzeby wykonywał też czynności związane ze spawaniem, naprawę samochodu w kanale remontowym, czy przy naprawie uszkodzonej pompy wtryskowej. W oparciu o te dowody Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie można przyjąć, aby prace wykonywane przez wnioskodawcę spełniały warunki wymienione w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wnioskodawca faktycznie wykonywał pracę mechanika i ślusarza, nie objętą wykazem stanowiącym załącznik do rozporządzenia.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w. L.z dnia 19 stycznia 2012r. sygn. akt III AUa (...)ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną.

Uwzględniając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013 roku uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w. L., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Stwierdził Sąd Najwyższy, że Sąd Apelacyjny mógł dokonać odmiennej niż Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w S. w sprawie sygn. akt IV (...)oceny materiału dowodowego i poczynić inne ustalenia co do charakteru pracy ubezpieczonego w okresie objętym prawomocnym wyrokiem tego Sądu. Orzeczenie to, uznające pracę wykonywaną przez Z. L. w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. w S. za pracę w szczególnych warunkach, nie rozstrzyga o tym, czy praca ta był świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu, co jest nieodzowną przesłanką zaliczenia wskazanego w wyroku okresu do stażu uprawniającego do emerytury. Dodał Sąd Najwyższy, że kwalifikacja określonej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach dla celów emerytalno-rentowych może być dokonywana wyłącznie w postępowaniu przed organem rentowym w sprawie o przyznanie świadczenia z ubezpieczeń społecznych (ewentualnie w postępowaniu sądowym wywołanym wniesieniem odwołania od decyzji organu rentowego), to pracownik wytaczający w tej materii przed sądem pracy powództwo o ustalenie nie wykazuje w ogóle interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Wywodził Sąd Najwyższy, że potrzeba wskazywania przez ubezpieczonego dodatkowych dowodów wyniknęła dopiero w trakcie postępowania apelacyjnego w związku z zanegowaniem przez Sąd drugiej instancji samego świadectwa pracy i orzeczenia sądowego, które legło u podstaw sporządzenia tego dokumentu. W ocenie Sądu Najwyższego same złożone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym zeznania świadków i przesłuchanie ubezpieczonego nie pozwalają na stanowcze - jak uczynił to Sąd Apelacyjny - zanegowanie charakteru pracy Z. L. nie tylko w bezspornym między stronami okresie po 14 lutego 1985 r., ale także w objętym sporem okresie do tej daty.

Sąd Najwyższy podkreślił, że trudno uznać, aby dotychczasowe zeznania świadków i przesłuchanie ubezpieczonego stanowiły wystarczające oparcie dla ustalenia faktów wymaganych do podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie. Punktem wyjścia w analizie zasadności wniosku emerytalnego ubezpieczonego powinno być określenie, które z wykonywanych przez Z. L. prac stanowiły prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a których do tych prac zaliczyć nie można, pamiętając, że także niektóre czynności przygotowawcze mogą być uznane za prace w szczególnych warunkach, jeśli są z nimi funkcjonalnie związane. Następnie trzeba byłoby wyjaśnić, czy owe prace w szczególnych warunkach, nawet jeśli kwalifikowane są z różnych pozycji wykazu A, świadczone były w ramach tej samej dniówki roboczej i łącznie wypełniały cały obowiązujący wnioskodawcę wymiar czasu pracy. Co zaś się tyczy wykonywanych przez wnioskodawcę czynności niemieszczących się w pojęciu pracy w szczególnych warunkach, należałoby ustalić, czy stanowiły one stały element codziennych obowiązków skarżącego, czy też były jedynie sporadycznie zlecane przez przełożonych. W tym ostatnim przypadku nie można byłoby odmówić charakteru pracy w szczególnych warunkach całemu okresowi zatrudnienia Z. L. w wymienionych przedsiębiorstwach.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Apelacyjny w L. (...) wyrokiem z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt AUa (...) uchylił wyrok Sądu okręgowego z dnia 4 listopada 2011 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. S..

Sąd Okręgowy w S. (...) ponownie rozpoznając sprawę przeprowadził w całości postępowanie dowodowe, dopuszczając dowód z zeznań świadków, z zeznań ubezpieczonego w charakterze strony, dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych, kart płac i wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że Z. L. przysługuje prawa do emerytury od dnia 12 kwietnia 2011 r. Wyrok Sądu Okręgowego w. S.z dnia 11 lutego 2014 r. uprawomocnił się z dniem 22 marca 2014 r. (k. 150 akt (...)).

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2014 r. organ rentowy wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 11 lutego 2014 r. przyznając Z. L. emeryturę od dnia 12 kwietnia 2011 r. i wypłacił ubezpieczonemu należność za okres od 12 kwietnia 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r. z tytułu emerytury zaliczając na poczet wypłaty kwotę 45 749,64 zł z tytułu wypłacanej w tym okresie renty, potrącając składki na ubezpieczenie zdrowotne, zaliczkę na podatek i ustalając termin wypłaty emerytury na 25 dzień każdego miesiąca (decyzja z 07.04.2014 r. k.70 akt emerytalnych).

Dnia 25 kwietnia 2014 r. Z. L. złożył do organu rentowego wnioski o naliczenie i wypłacenie odsetek ustawowych za okres od dnia 4 listopada 2011 r. do dnia wypłaty świadczenia (wnioski k. 81-82 akt emerytalnych).

Decyzją z dnia 19 maja 2014 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych odmówił Z. L. prawa do odsetek od kwoty wyrównania emerytury (decyzja k. 83 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Z. L. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek od kwoty wyrównania wypłaconego za okres od 12.04.2011 r. do 30.04.2014 r. z tytułu emerytury w warunkach szczególnych w kwocie 32 438,59 zł po potrąceniach i odliczeniach.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z zm.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Cytowany przepis stanowi podstawę do przyznania osobie ubezpieczonej odsetek, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, w razie nie ustalenia dla niej w terminie prawa do świadczenia lub też jego niewypłacenia. Ustawodawca zastrzegł jednakże, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. W przypadku świadczeń emerytalnych terminy te określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z zm.). Przewidują one, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni

fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku ale jedynie wówczas gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym przypadku zachodzi sytuacja gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem. Jednocześnie użyty w przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

W judykaturze (vide przytoczony wyżej wyrok Sądu Najwyższego) dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym.

Reasumując poczynione rozważania konieczne stało się ustalenie czy obiektywnie nieprawidłowa decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 maja 2011 r. odmawiająca ubezpieczonemu prawa do emerytury w warunkach szczególnych była następstwem okoliczności leżących po stronie organu rentowego.

Sąd nie uważa, żeby w tym konkretnym przypadku można było mówić o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia emerytalnego ubezpieczonemu. Należy mieć bowiem na uwadze, że ubezpieczony do wniosku o emeryturę z dnia 22 kwietnia 2011 r. nie załączył żadnych nowych dokumentów, poza tymi, które były już w aktach ZUS w związku z poprzednim wnioskiem o emeryturę z dnia 26 maja 2010 r. Do wniosku zaś z dnia 26 maja 2010 r. ubezpieczony załączył m.in. świadectwo pracy z Przedsiębiorstwa (...) w S., z którego wynika, że był zatrudniony w wymienionym zakładzie od 26.04.1977 r. do 14.02.1985r. na stanowisku mechanika ds. sprzętu (k. 19 za wnioskiem z dn. 26.05.2010 r. oraz świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. w S. za okres od 15.02.1985 r. do 31.12.2005 r. (k. 25 akt emerytalnych za wnioskiem z dn. 26.05.2010 r.). Organ rentowy uznał ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w S. w okresie od 15.02.1985 r. do 31.12.1998 r. w wymiarze 13 lat, 2 miesięcy i 3 dni, nie uznał natomiast za pracę w warunkach szczególnych okresu od 26.04.1977 r. do 14.02.1985 r. z uwagi na brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu z przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów na które powoływał się we wniosku z dnia 22.04.2011 r. organ rentowy nie miał możliwości zaliczenia ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych spornego okresu od 26.04.1977 r. do 14.02.1985 r. Samo powoływanie się przez ubezpieczonego na to, że Sąd Rejonowy w S. (...) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 31.03.2010r. w sprawie IV P (...) ustalił, że w okresie zatrudnienia w (...) Spółka z o.o. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych nie dawało podstaw do uznania przez organ rentowy, że również w okresie od 26.04.1977 r. do 14.02.1985 r. taką samą pracę ubezpieczony wykonywał, tym bardziej, że ze świadectwa pracy wystawionego przez PGK w S. wynika, że ubezpieczony wykonywał prace mechanika ds. sprzętu. Należy mieć również na uwadze, że wyrok ustalający nie jest wiążący ani dla organu rentowego, ani dla Sądu rozpoznającego odwołanie od zaskarżonej decyzji organu rentowego, czemu dał wyraz Sąd Apelacyjny w. L. w sprawie III AUa (...)i Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną ubezpieczonego od tego wyroku. Zatem budziła wątpliwości sama rzetelność i prawidłowość świadectwa

pracy wystawionego w dniu 29.04.2010 r. przez (...) Spółka z o.o. w S.. Sąd Okręgowy w. S.w wyniku ponownego rozpoznania sprawy zgodnie z wytycznymi Sądu Apelacyjnego w. L.zawartymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2013 r. sygn. akt III (...)przeprowadził postępowanie dowodowe w całości czyniąc ustalenie nie tylko, co do tego, czy praca w okresie od 26.04.1977 r. do 14.02.1985 r. była pracą w warunkach szczególnych, ale również ustalając, czy w okresie od 15.02.1985 r. do 31.12.1998 r. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w S.. Mając zatem na uwadze wskazane okoliczności w ocenie Sądu dopiero uprawomocnienie się wyroku Sądu Okręgowego w S. (...) z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. akt IV U (...)dało podstawy do wydania przez organ rentowy decyzji przyznającej Z. L. prawa do emerytury. Wyrok niniejszy uprawomocnił się 22 marca 2014 r., decyzja organu rentowego wykonująca ten wyrok wydana została 7 kwietnia 2014 r., wobec powyższego organ rentowy nie uchybił przepisowi art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W okolicznościach niniejszej sprawy ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji przez organ rentowy było uprawomocnienie się wyroku z dnia 11 lutego 2014 r. Sądu Okręgowego w S. (...) w sprawie IV U (...)i termin 30 dni na wydanie decyzji należy liczyć od 22 marca 2014 r. Skoro organ rentowy wydał decyzję wykonującą niniejszy wyrok 7 kwietnia 2014 r. i przekazał świadczenie do wypłaty 14 kwietnia 2014 r. (k.72v akt emerytalnych) to nie można mówić, że organ rentowy pozostawał w opóźnieniu w wypłacie świadczenia emerytalnego ubezpieczonemu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.